

Zoran Ćirić

OBAVEZNO ŠTAMPATI

Pio sam, često i ravnopravno sa obojicom glavnih urednika POLJA i nikada se te seanse nisu završavale bez dobrih književnih tračeva i još boljih pesama koje bi pevali – s tim što je Franjo više preferirao Kiću Slabinca i Silvanu Armenulić, dok je Laslo preferirao pesme "Idola", "Prljavog kazališta", kao i junački potpurij ravnogorskih evergrinova. I, eto, to je to: obojica su objavljivali moju poeziju i prozu ne kao urednici već kao saborci. Valjda su zato POLJA i ostala verna sebi i svojoj hodočasničkoj publici, uglavnom sastavljenoj od ozbiljno izludelih pisaca koji su videli svog Boga te su zato postali verujući ateisti. U toj šašavoj kontradikciji leži suština onoga što bi neki nazvali "koncept časopisa koji je istrajao". Bogami, pero i tastaturu na stranu, bilo je to odistinski uzbudljivo iskustvo. Voleo bih da potraje. Kao odloženi orgazam. U to ime, ja vas pozdravljam, drage svršene i nesvršene kolege, i želim vam još puno zavodenja na stranicama ovog atraktivnog časopisa – u kojem se ima čak štošta i pročitati.

PEPERMINTSKI JEZIK

To je bilo u vreme kada te više nisam voleo. Već smo se bili razdvojili, mada još nisi uzela sve svoje stvari. Rende, pegla s rašrafljenim termostatom, šerpa od rostfraja bez poklopca; tri prljava peškira u bubnju mašine za pranje. I ono tvoje teško crveno čebe na najgornjoj polici u plakaru. Knjige i diskovi, bilo je toga što se nije moglo podeliti, naša zajednička imovina je bila vrlo mobilna. Ako ćemo pravo, kondomi koji su ostali u fioci radnog stola bili su tvoji: ti si kupila poslednje tri kutije, samo su nešto duže trajali. Mislim, ležali su tamo na dnu fioke, u mraku, neupotrebljeni i zaboravljeni; suvišni i nekako neuništivi. Kao junaci iz lovačkih priča, junaci koji postanu trofeji, izloženi na bezbednoj udaljenosti od pucketajuće vatre.

Nisam lovac, niti sam se bavio vatrama, srce mi nije bilo od drveta da bi tek tako izgorelo, iako sam umeo da budem poprilično drven. Nisi ti bila jedina koja se hvatala za moju udrvljenost. Tek da se zna da se te stvari ne događaju same od sebe. Ali te večeri sam bio prilično siguran da sijam kao napaljena tinjalica. To je pomoglo da se odvojim od slušalica, muzike, fotelje, tastature, optičkog miša i daljinskog upravljača. Odložio sam svoju počesšanu guzicu podalje od tih usmeravajućih alatki.

Možda u Nišvilu zaista živi deset lepih žena i možda postoji kafe u kojem smrt traži rame za plakanje, ali jedino šta sam poznao bili su ljudi koje nije briga za ono što čine

sebi. Oni što svugde imaju minuđu. A oni mi nisu mogli pomoći. Zato sam je pozvao i rekao da mi treba diazepam, desetmiligramski; imala je tetku u Makedoniji koja joj je to donosila u sportskim torbama jer su se tamo mogli kupiti bez recepta i bili su kao velegradski greh jeftini.

Ti znaš da sam bio na legalnoj hemiji – antidepresivima i odlagačima strepnje. Nisam bio navučen, bio sam u panici, nešto nalik toboganu sa sedištima bez sigurnosnih šipki i pojaseva. Ako te interesuje zašto sam baš nju pozvao da mi popuni rezerve u ormariću s ličnim priborom, odgovor je ubitačno patetičan i logičan: imala je tih dana arsenal sedativa jer joj je pre nekoliko meseci umro rođeni brat. Što samo pokazuje kolika je bila moja potreba za diazepamima, budući da smo se mnogo pre svih tih rastanaka i smrti mestimično ali redovno jebali; neobavezno i uzbudljivo, tako opušteno da sam mogao da se smejem sopstvenom brbljanju o uticaju konkubina na piščevu maštu, dok sam ulazio i izlazio iz nje. Ona je dozvoljavala da je nazivam "konkubinom", kako sam je i tebi predstavio – doduše kao relikat moje opustošene prošlosti, u nekoj od uspešnijih zajedničkih noći; to sam učinio ne radi hvalisanja i licanja moje vremeplovske muškosti, već zbog šoka da je i s tobom moguće doživeti veselu erektivnu spuštačinu.

Dakle, s obzirom na okolnosti koje su bile istinite barem onoliko koliko je ljudska psiha istinita, taj susret je bio krajnje regularan i krajnje delikatan. Ne zaboravi da sam poznavao njenog pokojnog brata, kao oženjen nisam bio u prilici da biram mesto i vreme za seks, pa smo ponekad to obavljali u njenom četvoročlanom stanu. Pozivala me je tamo kada bi njeni tata i mama otišli u vikendicu da prespavaju vikend. Brat nije predstavljao problem jer je njegovo prisustvo, u takvim situacijama, bilo kratko i diskretno. Što se posle svega može reći za svačije prisustvo u svačijem životu, zar ne? Obično smo se videli neposredno pre nego bismo se njegova sestra i ja bacili jedno na drugo. Koliko je taj odnos – između mene i njenog brata – bio korektan svedoči i činjenica da nikada nisam insistirao na snošaju dok je on bio u drugoj sobi, niti se on zadržavao duže nego što je bilo potrebno njegovoj sestri da skuva kafu i donese piće. Bio je, nema sumnje, lepo vaspitan gradski momak; bilo mi je čudno da neko tako zgodan i poželjan, sa unosnom fakultetskom diplomom i unosnim poslovima koji su mu se nudili, čita moje knjige – i to sa istom sistematičnošću s kojom se bavio kompjuterskim programima. Znam to jer je sam više puta pokušavao da mi kaže šta je to što moje priče čini drugačijim od stripova, porno magazina i muzičkih časopisa. Nije stigao da mi nešto više pojašni svoje čitanje jer bi ga sestra požurivala nekim signalima – nije želela da ih ja vidim – tako da smo nas dvojica bili samo muškarci koji razmenjuju utiske u dovratku. Kada čovek ima izgrađen ukus on zna kada je vreme da ode. Teško mi je sada da te uverim da nisam mislio na takav odlazak. Nema ni potrebe, ionako sam te već preživio.

Priznajem, dok sam je čekao da dođe, promenio sam peškire, bez ikakve skrivene namere. Sećam se da mi je nozdrve zaparao miris lavande u kesicama koje su bile poručane na policama garderobera; sinulo mi je da nikada nisam osetio kako mirišu moljci, i shvatio da uvek imam posla sa savršenim neprijateljem, te sam odustao od namere da promenim duks. Takođe priznajem da bih možda i to učinio da me zvono nije cimnulo iz skanjerajućeg premišljanja. Pomirisao sam se ispod pazuha tik pre nego sam otvorio vrata, malo je nedostajalo da je sačekam sa rukama podignutim uvis. Kao opkoljeni be-

gunac koji se predaje tek na kraju potere. Ali, ništa od toga nije imalo veze s njom, dovoljno puta smo se pojebali da nikako jedno drugom nismo mogli da izgledamo simbolično.

Bez obzira na moju novostečenu slobodu, ušunjala se uz šaputavi pozdrav, dok sam odmeravao debljinu i spektar šminke i pudera na njenom izduženom licu. Možeš li da zamisliš kako je bilo teško svaki put pažljivo obrisati sve tragove karmina, ajlajnera i ostalih zasenjivača ženske kože?

Nije bila u crnini; bila je obučena u crno, utegnuta u prigušenu, svečanu tugu. Odeća joj je bila suviše tesna da bi je tek tako pustila da padne na moje krparice s indijanskim motivima. Štošta mi je prolazilo kroz promaju moje trajno deflorisane podsvesti. Ali, priznaćeš, to nije perverzija, to je stereotip na hormonalnoj bazi; Pavlovljev refleks primenjen na kera vakcinisanog protiv besnila – da bi se dokazalo da nema protivotrova za buve.

Barem ne moram da te ubeđujem da kratko škotsko piće koje sam poslužio nije bilo kupljeno specijalno za ovu priliku. Ovakvi kao ja uvek imaju rezervu, zalihu i lager – ti si to nazivala "infuzijom iz špajza", zar ne? Uostalom, na ovaj susret – zbog konkubinske prošlosti – i nisam gledao kao na priliku; više sam ga doživljavao kao prijateljsku primopredaju, uz nešto terapijskog razgovaranja, iz razloga bliske smrti koju sam ti već pomenuo.

"Ti znaš kako se ovo pije?" upitala me je učtivo i saosećajno.

Nije mislila na alkohol, već na tablete.

Uputio sam joj nedužni osmeh, jedan od onih koji ti pokažu sve bore i ožiljke, svaki grč u prostoru od rasparane kragne do iskrzanih i proređenih pramenova kose koji uokviruju umašćeno čelo. Kutije diazepama je spakovala u kesu za diskove, kartonske čestitke i ukrasne lojanice. Odložio sam šušteći paket i s pritajenim olakšanjem joj dodao čašu, pazeći da kucanje obavim uz pognuto ćutanje. Nije lako ispiti gutljaj žestine oborene glave, ne prekidajući zurenje u sopstvene papuče. Ipak, crkveno iskustvo nas uči da stanje saučešća ne ukida želju za kušanjem i iskušavanjem preostalog života. Otkravio sam se uz svu tu drevnu mudrost pretočenu u ne manje drevnu tečnost boje medene rđe.

"Hej", potapšao sam je po kolenu, "pitaš čoveka koji je napisao jedino primenljivo uputstvo za upotrebu diazepama i njegovih derivata. Na osnovu toga sam sklopio i dil s farmaceutskim šefovima. Znaš li da sam tako zaradio najmasniji honorar u mojoj pisanoj karijeri?"

Osetio sam jasne simptome podizanja, dovoljno jake da se viski povukao u želudac; i on i ja smo znali da će mu trebati vremena da se popne u glavu.

Ona, međutim, nije primećivala moje distanciranje – od viskija i još ponečega...

"Bez zezanja", nastavila je istim, ravnim glasom, "ne mogu da pogodim dozu za uspavlivanje. Popijem jednu celu od pet pre nego što legnem, ali samo budem omamljena i budna. I posle sat vremena moram da ustanem jer se umorim od prevrtanja u krevetu. Čak mi postane nelagodno da žmurim. U stvari, tek kad zažmurim vidim ono što ne želim da gledam. Bojim se kontraindikacija."

"Slobodno pojačaj dozu. Ništa ispod deset miligrama se ne računa ozbiljno, shvataš? To su psihijatrijski trikovi; kao, da se pacijent ne navuče, pa zato industrija proizvodi ove od dva i pet miligrama. Tako se zaradi novac, a pacijent tek tada postaje navučen jer će kroz neko vreme – garantovano, a na to ove ajkule i računaju! – preći na maksimalnu

dozu. I šta je bilo? Samo si se džabe trovao i treso od straha i skapao od nesаницe. Ovo je provereno, veruj mi. Razgovarao sam s nekim psihijatrima, i sami su mi to priznali. Samo što oni ne pominju profit već njihov usrani kodeks. Kao, prvo moraju da pokušaju da probude pozitivnu sugestiju kod pacijenta, da se ovaj samoizleči tako što će da se utronja od lekova. To im je način da procene da li se radi o lakšem ili težem slučaju. Zato lekari uvek pitaju, kakva ti je erekcija, ima li problema sa libidom..."

Simptomi podizanja sada su se već pretvorili u dijagnozu koja deluje. Spustio sam čašu na stočić da bih mogao da se razmahnem obema rukama; valjda mi je bilo stalo da poguram moje reči da se odlepe od troseda na kojem smo sedeli.

"Naravno, to važi za muške pacijente. Sve su ti to majalice za one čiji strah i nervozu lečiš tako što ih stvarno uplašiš i zategneš im živce tako da puknu. Mislim, bukvalno se prekinu, pri najmanjem trzaju, pa bilo to grickanje noktiju ili škr gutanje zubima. Ali, ja sam ih provalio i prešao u višu zonu, tamo gde se blaženstvo dozira baš kao i mučnina. Ovi lekovi te kontrolišu onoliko koliko ti kontrolišeš njih. To su u suštini vrlo pošteni lekovi. Ne mogu mnogo da učine za tebe, ali barem ti to stave do znanja na fin način."

"Ako sam te dobro razumela", rekla je zamišljeno, "nisi ti bio taj koji je provalio zaveru, već je to učinio tvoj kurac. Ali kako da tvoje otkriće primenim na sebe kada ja nemam kurac?"

Teret proroka se, ne po prvi put, stropoštao na moja trajno bubuljičava pleća. U daljini se čuo šum viskija, to se bura u čaši vode približavala žabokrečini moje mansarde.

"Znaš da možeš da računaš na mene", dolio sam nam pre nego je svoju čašu primakla grudima. Novi gutljaj je učinio da mi tapšanje njenog kolena izgleda kao masiranje lepljivim prstima. Kao što sam ti govorio u onim mutnim jutrima, između dva bljuvanja – nema meda bez košnice. A ti bi mi redovno odgovarala medvedom rikom, kao da ti je srce zalutalo u osinjak. Svejedno, nisu mi te slike sevale pred očima; nisu ni mogle pored njenog prsatog torza, u čijem održavanju sam značajno učestvovao. Mislim da je od najranijeg puberteta bila razvijena devojka i da se brzo raskrupnjala i sazrela u drusnu odraslu osobu. Obličini su perfektno parirali njenim sisama; veličina ume da bude meka i topla, makar ponekad. Čudno, ovo neočekivano oživljavanje njene prostodušne, zaobljene podatnosti, odjednom me podsetilo na tvoje neukusno eksperimentisanje u kuhinji; anoreksični jelovnik je za mene oduvek bio drugo ime za mršavi seks, žuljanje kostiju umesto trljanja mišićavog sala. Nisam mogao da zaustavim odmotavanje sećanja na onaj tvoj nju-ejdž pasulj – sa šargarepom, pirinčem, lorberom... Evo, još ne prestajem da se pitam da li je moguće da kuvani, čorbasti pasulj miriše na travaricu? A obične, svete krmnadle mog detinjstva kvarila si hipijevskim garnirungom; svinjska srž je bila neutralisana karfiolom i brokolijem. Tanjir mi je uglavnom ličio na neupotrebljivi akvarijum: bez ribica i vode, samo trava i kamena mahovina. Da bih isplivao iz tvog lonca đipio sam ka cd-plejeru, pokušavajući da svoje misli zabavim biranjem prigodne muzike. Ništa veselo, ništa brzo, ništa prangijaško, a valjalo je izbeći i mamutske balade. Priznajem, pustio sam tvoju omiljenu pevačicu, Dajon Vorvik, onu istu koju sam ti revnosno puštao u paketu sa Aretom i Dasti, ne bih li ti ukazao na stilsku raznovrsnost kraljica soula... Hm, ne znam da li sam zaista bio toliko zaludan kako to sada izgleda, ali pouzdano znam da me je isti osećaj zaludnosti preplavio i te večeri, naročito kada je Dajon zavezala one baka-

rakovske melodije pune graciozne melanholije i nečeg mnogo fatalnijeg od romantičnog srcolomstva.

Ne znajući šta da činim uz svu tu muziku, ponovo sam seo na trosed; smatrao sam da je pucketanje prstima neprikladan čin, te sam se vratio mom ćutljivom škotskom vodiču kroz ogledala kojih nije bilo u sobi. Disala je duboko, do pupka i niže, što me je potreslo na zbunjujući način. Moja fiziologija nije saučestvovala u mojoj postidenosti zbog tajnog licitiranja tuđom ucveljenošću. Delio sam se pred njenim blago razmaknutim butinama. Lasteks pantalone ne moraju uvek da asociiraju na američke policajce što jašu japanske motore...

"Ne mogu da spavam", rekla je, suviše umorna da bi uzdahnula. "Pokušavala sam ali..."

Nije dovršila rečenicu, ako je uopšte imalo šta da se dovrši. Njena zagrcnutost je bila prokletu jasna poruka: bdenje za mrtvog brata nema nameru da prestane.

"Možda se, u stvari, bojiš da spavaš", rekao sam. "Pravi košmari nastupaju tek u snu."

"Pričaj mi nešto o košmarima, molim te."

"Vidi", otpočeo sam pomirljivo, kršeći ruke. "Znam kako ti...", hitro sam se ispravio: "Odnosno ne znam i ne mogu da znam kako ti je, ali tu sam. To ne moram da ti kažem, zar ne?"

"Najpre mi se priviđao brat, a sada mi se priviđa majka."

Pomislio sam kako je to previše čak i za moj skrušeni kukavičluk.

"To je već previše", rekla je. Bio sam pročitani, misteriozan kao ispupčenje na mojim somotskim pantalonama. Osetio sam se neobično ogoljen; kao da stojim u gaćama na simsu s prstom zabodenim u nabranu slepoočnicu: sve mozgajući kako da se dočekam na noge, kada me oduva idiotski vetar.

Priznajem, nisam bio tužan zbog mog nabreklog kurca, tvrdog kao nogara gvozdeneog kreveta u vojničkoj spavaoni. Seks je časna ljudska pojava. Kažnjava laži i ostala udvaranja; obećanja o onome koji će doći da uradi šta treba, o onome koji će odmeniti smrt.

Očutao sam još jedan gutljaj; bili smo sve uigraniji u ispijanju žestine. Alkohol je počeo da deluje odozgo i primetio sam da joj je lice načeto. Tek tada sam je prepoznao, kao što pisac prepoznaje prvu rečenicu – toliko puta sam ti cvrčao o tom prikazanju, zar ne? Trpeli smo nesanicu baš kao pravi par: pričala si kako pakosnik nema moći između jedan i dva časa posle ponoći. Mislim da si to pročitala kod nekog emigrantskog Rusa, volela si da citiraš tuđa osećanja, naročito ona koja mogu da ukradu srce ili neko sočnije parče ljudske utrobe. Ledio sam se od te sibirske psihodelije.

Svega toga sam mogao natenane da se prisetim, budući da sam upao u islednički klimoglav: sada je pričala kao na saslušanju. Kazala mi je kako njena majka po ceo dan pali sveće po kući, ispod ikone na kojoj Isus lebdi u uspravnom položaju. Dim je gušio i plamen nije imao nikakvu toplinu, samo je čekao da bukne i proguta sve ono što još odbija da postane pepeo. Ljudima često treba veće igralište od crkve. I neko udobnije mesto, s podijumom i svlačionicom i publikom koja ne može napustiti predstavu. Sve sam to mogao da zamislim, kao i one dane kada smo još imali veliko ogledalo u kupatilu. Kad god bih se pogledao umesto očiju video sam duplje. Zato nije preporučljivo da mi previše veruješ. Ovo sam prečutao, zazvučalo mi je kao zavodenje u staromodnim orgijama.

Ona, pak, nije mogla da oćuti majci. "Rekla sam joj: 'Moj brat je mrtav i ne znam šta ovaj Isus radi ovde!'"

Gledala je pravo ispred sebe, u pravcu gde je stajala fotografija olimpijskog fudbalskog stadiona u Rimu, što nije bilo totalno bezbožničko mesto. Posle kraćeg varnićenja, fotografija je odbila napad a vazduh između nas se zgusnuo kako bi zapužio progorelu rupu kroz koju je moglo da se viri kao kroz ključaonicu spavaće sobe.

Tapšanje kolena više nije bilo dovoljno. Nagnuo sam se i poljubio je u vrat; a onda – kad sam se već zatekao tako blizu – nastavio sam sa njuškajućim poljupcima iza uha, pa se spustio ispod brade, ostavljajući joj usta otvorena i slobodna za dalju priču. Ta priča možda nije imala kraj, ali bio sam ubeđen da se nastavljala iako nimalo nije ličila na tv-serije.

"Ona sebe krivi za smrt svoga sina", rekla je, izvijajući vrat u stranu, kako bi me što više privukla sebi.

"Tipično za majku", kazao sam mazeći joj leđa, što je bila učtiva priprema za pravu vatačinu.

"Lekari su joj rekli da se radilo o embrionalnom raku. To je prilično retka vrsta kancera."

"Tipično za lekare", prebacio sam se na grudi, lagano pojačavajući stisak. "Čim je neka bolest masovna i neizlečiva oni govore o retkim vrstama." Glas mi je postajao sve produbljeniji. "Kad kažu 'retka vrsta', možda misle na ljude a ne na rak", trudio sam se da obuzdam zadihanost i treperenje u stomaku.

"Rekli su da je taj rak, u stvari, zametak nerođenog brata-blizanca, i da je neobično što se tako kasno javio."

Bez obzira na tvoj zmijski cinizam, ne možeš poreći da njena priča definitivno nije ličila na serijske sapunice. Ovo sa zametkom mi je primirisalo na Filipa K. Dika, koga su silni brakovi naterali da piše za pare i razvija teze o mutaciji predestinacije, ne bi li ga sopstvena sudbina ostavila na miru. Nisi morao da budeš navučen na pisanje da bi iskusio tu muku. Iz nekog razoga sudbina ne može da podnese da čovek umre kad mu je suđeno. Ovog puta sam se suočio sa slučajem majke koja je krivila sebe što nije rodila blizance, i tako spasla oba deteta: i ono rođeno, i ono nerođeno. Jasno je zašto je Filip K. Dik zglajzao u halucinogene droge. Pomisao na njegovu vizionarsku patnju me je prosto terala da što više potonem u puterasto meso moje nikad bivše konkubine.

Vatanje se zahuktavalo: gnječio sam joj grudi obema rukama; pošto je nosila pantalone držao sam da milovanje butina nema nikakvog nadražujućeg efekta. Uzvrćala mi je vrelim, maznim stenjanjem.

Kada sam se dokopao njenih usana stenjanje je postalo prigušeno, kao kad dišeš u usnik trube. Pamtim kako me je njen pepermintski jezik hladio, prijatna svežina se širila u stomaku. U svakom slučaju, posle toga nismo mogli da se krivimo u sedećem položaju. Prevalio sam se preko nje, petljajući sa svim tim pamucima, lasteksima, likrama i čipkama, naslaganim jedno ispod drugog u strogom crno-belom poretku.

Svlačenje u ležećem položaju je zapinjalo na sve strane, te sam odlučio da budem praktičniji; to je doista bilo više nego što mi je moja priroda dozvoljavala. Pridigao sam se i napunio čaše kao da služim čaj od nane. Pauza za novi gutljaj nije bila duža od pauze u repertoaru Dajon Vorvik. Disk je očitavao nešto više od orkestriranog soula. S čašom

u ruci nastavio sam s poljupcima, a onda se odvojih od nje, fiksirajući je pogledom koji bih opisao kao "užagren" premda nisam mogao da ga vidim.

"Ajde, vreme je", rekao sam i počeo da se svlačim.

Ona je to učinila protežući se na trosedu. Kao što i sama znaš, taj trosed je uglavnom bio rasklopljen, budući me je mrzelo da svake večeri obavljam kompletno razmeštanje: to bi mi razbilo i ono malo sna što bih uspevaio da nahvatam u kasnim noćnim satima. Možda sam izgledao kao čiviluk u pozorišnoj garderobi koji se egzibicioniše između činova, ali tada mi je već bilo svejedno. Uvek je kod mene tako kada dođe do gaća i čarapa – isuviše sam zaokupljen dilemom šta od toga pre skinuti. Ranije sam verovao da su čarape na golom telu užasno komičan detalj, ali vremenom sam shvatio da me njihovo prisustvo opušta, čini da se slobodno pljeskam po stomaku i celom šakom pridržavam muda ne obazirući se na maljavu salo; štaviše, uživao sam da ga ištipam pre nego se skoncentrišem na uzdizanje kurca.

Ovog puta sam oslobodio i prepone i tabane. Dok se svlačila otvorenih očiju, pojačao sam muziku, iako sam znao da ta muzika nije meni namenjena. Nervoja je šljapkala svud oko moje golotinje, osećao sam kako sve visi na meni, i kako me ta mlohavost čini čudno napetim.

"U početku mi je teško padalo što moram majci da pravim društvo kada bi odlazila u crkvu. Sve mi je tamo zaudaralo na potuljenu buđ. Umesto džinovskih pauka promicali su popovi i one babe što prodaju kalendare, brošure i bogomoljačke đinduve. "

"Vrlo slikovito opisuješ crkveni ambijent i pećinsku klaustrofobiju." Pohvalio sam njenu moć opažanja, dok sam usnama pratio liniju njene sise; linija je uskoro postala isprekidana od mojih ugriza.

"Naravno", protezala se izbacujući sise uvis, kao da je htela da podoji mesec, da što pre postane pun, pa da mogu da uporede svoje blistave obline, "nismo ostale neprimećene pored sve te majčine hysterije. Barem ne na takvom pustinjačkom mestu."

Zbunjeno sam podigao pogled prema njenom licu, učinilo mi se da traži moju podršku, kao da već nisam skroz prešao na njenu stranu. Moje je bilo da je jebem a ne da testiram kandidate za mučenika. Blenuo sam u nju otvorenih usta, hteo sam da bude apsolutno sigurna da me je prekinula u poslu, ma kakve planove imala sa mnom.

"Uskoro smo dobile pratnju", rekla je koketno. Po prvi put te večeri glas joj je odudarao od njene svečane potuljenosti. "Otac Branko je počeo da nas lagano ispituje, moleći se s nama i za nas. Pravio nam je društvo i u crkvenom dvorištu, dočekivao nas i ispravićivao uz nežne pozdrave, čak je počeo da nam zakazuje kada da dođemo. Kao da smo tamo išle zbog njega, njemu u posetu. Mada, možda je majka sama podešavala satnicu prema popovskom rasporedu časova. Ne znam kako je sve to počelo ali se pretvorilo u redovno viđenje."

Video sam kuda ide priča o tešenju – tamo gde završavaju sve tešiteljske misije. Ali, i dalje sam ćutao i lizao i grickao. Učtivo napaljen, s neobaveznom, gotovo prijateljskom erekcijom. Ne govorim ovo da bih razbudio tvoj pravednički gnev; on je ionako uvek budan i spreman da se iskali na sledećoj nepravdi koju ljudi nanose ljudskom rodu. A ja, kao što si me i sama mnogo puta optužila, slabo marim za ljudski rod. Osim kad je telesno obdaren i velikodušan prema meni. Svakako, takvi trenuci su retki i najčešće se svode

na milosrđe kojim častim samog sebe: susret o kojem ti pričam spada u takve dragoceno-
sti koje se moraju ispoštovati, što sam ja upravo i činio, čitavom dužinom svojih udova.

"I znaš dokle je došlo?"

Još jedno prostački dvosmisleno pitanje. Oblio me je suvi umor, bez kapi znoja. Usne
su mi ispucale od zanemelosti.

"Dokle?", upitao sam, podupirući jastukom leđa kako bih se oslonio na zid; predose-
ćao sam da ovo nije baš obična predigra, i da će potrajati, pa sam poželeo da je istrpim
u što udobnijem položaju. Nisam mogao da očekujem neko naročito poštovanje za moju
rastresitu golotinju, je l' da?

"Ubedio me je da se pričestim."

"Zar tek tako? U moje vreme trebalo je da se najpre podvrgneš velikom postu. I to
poslednju nedelju budeš samo na vodi. Pa još gledaš kako da se uklopiš u neki veliki
praznik."

"Ma, rekao mi je da je dovoljno postiti tri dana."

"Pazi, bogati. A ja sam mislio da hoće da ga uvali tvojoj majci. Kad ono..." Zavrteo
sam glavom kao nebesko telo u napadu antigravitacije. Kosmos je opet postao prizeman,
kao tvoje primedbe na sve što sam ti ikada ispričao opisujući nimalo rugajuće doživljaje
iz mog života.

"Dobro, jesi ti uopšte postila?" Postao sam odjednom svestan senki koje su kružile po
njenom stegnutom telu.

"Jebem li ga." Slegnula je ramenima; bilo je to u neku ruku bolje i od zlaćanog osmeha
u onaj nezaboravni, uvek iznova zamišljani morski suton...

Svidala mi se jednostavnost njenih crnih gaćica koje su ostale na svom mestu. Možda
mi se nije dalo da primetim kako mi je kurac pao u smežuranu depresiju. Možda sam
uživao u sopstvenom džentlmenstvu. A možda sam samo bio ubeden da mogu biti neko
drugi, nešto različito od onog što jesam.

"Ne brini, njega ne interesuje da li si i koliko postila." Protljao sam mekana, još nepre-
obraćena bedra. "Njega interesuje da mu daš. U vašem odnosu on je ona mučenička
strana."

"Primetila sam patnju u njegovim očima", rekla je, izmičući se bokovima s očiglednom
namerom da mi ne dozvoli da joj skinem gaćice.

"To im je posao."

"Kao tebi traženje pičke."

"Hej, ja je ne tražim, ja je mazim."

Ovo je trebalo da bude šifra za ulazak unutra, ali šifra nije prepoznata. Nastavio sam
sa obrađivanjem; tapkajući u predsoblju kluba za zabavu odabranih. Odlučio sam da sa-
čekam da se priseti ko ono beše ovaj što joj gladi čipkani porub na kukovima.

"U subotu idem na pričest. Možeš li da zamisliš?"

"Bez majke?"

"Bez majke", osmehnula se kao propali kandidat za palog andela.

"Hoćeš li da mu ispričaš sve o svojoj via lascivi?"

Puno puta mi je pokazivala tu kružnu liniju u korenu dlana, prema spoljnoj strani.
Govorila je s ponosom isplaženog jezika da je to linija intuicije i strasti, te da je onaj kome

je urezana predodređen za majstorskog ljubavnika. Takođe mi je redovno pokazivala kako ona tu liniju ima na oba dlana, upozoravajući me kako se neke linije gube tokom života zato jer si bio predodređen da ih imaš a zatim izgubiš.

U tom trenutku gotovo da nije imalo šta da se izgubi osim njenih gaćica koje su se tvrdoglavo urezale u tamnoružičasti procep, umišljajući da su banule na moj trosed pravo s kopakabanske plaže. Ipak, nije bilo toliko do lasteža koliko do njenog sve ozbiljnijeg migoljenja.

"Šta je bilo?" Najzad sam prešao na stvar.

"Izvini", prošaputala je, "dugo ovo nisam radila."

"U redu je, polako ćemo", rekao sam navijajući za nas; to je značilo da ne smemo dozvoliti da našu zabavu prekine bilo šta iz tog poganog spoljnog sveta, koji nikada nije ni bio ništa drugo do neprijateljski i smrtonosni poganac što se razmnožava putem tuđe nejebice.

Ipak, ruke su nam ostale ukrštene na njenim bedrima, u neverici da je sve ovo nemogući nesporazum.

"Još malo mi ide..."

"Pa kako ćeš na pričest takva?"

"Rekla sam ti, to je u subotu."

Nisam brinuo zbog pravila pričesta. Uhvatio sam sebe kako se brinem da ne ostane neka mrlja na ležaju. Sinulo mi je da je bolje da ispod podmetnem ćebe nego čaršav, ali onda sam se predomislio: ćebe pali, grebe, pecka. A na čaršavu će se mrlje videti kao na ekranu. Tragovi, svuda tragovi; žuci od crvenog i crnji od smeđeg. Brinuo sam zbog tebe, ti bi ih sigurno primetila, nijedna tačkica na mom vešu ti nije promakla. Ali, to je bilo pre ovoga, pre nego je menstruacija druge žene zamučila moj kućni poredak. Odlučio sam se za čaršav sa prugama u braon i oker kombinaciji.

Ipak, razmeštanje ležaja nije baš nevidljiva operacija i uprkos mom široko razvučenom osmehu oboje smo postali svesni da smo prekinuti u nečemu što čak nije do kraja ni započeto. A onda je uigranost učinila svoje. Parčići zajedničke prošlosti nisu dozvolili da potonemo u mrzovoljnu nelagodnost. Zaista, ne bi bilo ničeg nedoličnijeg u toj situaciji od stida i nadurenog ćutanja. To jednostavno nije ličilo na nas. Kažem ti, ona je bila jedna provereno dobra devojka, sa prtljagom koji je uobičajen za dobru dušu.

Kurac mi se spokojno mreškao, znajući da je u dobrim rukama.

"Vidi ga, kakva keramika, kakav porcelan", tepala mu je, izvlačeći iz njega tajanstveni santimetar viška, koji je i za mene bio nedokučiv. Osećao sam njenu šaku čitavom dužinom, ispod nadošlih muda, i dalje do poluotvorenog čmara.

"Mnogo ručnog rada je u njega uloženo", prostenjao sam, predući od miline. Bio sam prenadražen, kao da sam sveže obrezani dečak. Ti nikada nisi bila ljubazna s njim. Stalno si se cerila, udarala prezrive čvrge mom glaviću i govorila kako svinje imaju svrdlasti kurac, kao vadičep, kao burgija – izgovarala bi ta poređenja s naglašenom fascinacijom. A tek kako su ti oči sijale kada bi spominjala neki bezvezni podatak o tome kako puževi, navodno, mogu da vode ljubav dvanaest sati bez prekida. Čak bih se i ja na to nasmejao, iako je kiseli smeh loše uticao na moju muškost, koja bi mi u takvoj situaciji uvek zaljučila na travu što se probija kroz beton.

Postojala je neka naročita prefinjenost s kojom je pušila kurac. Pokreti glave, raspored usana i prstiju, sve usklađeno sa kurčevim pulsiranjem; radila je to otvorenih očiju, pomno zagledana u purpurnog slinavka na način na koji kobra fiksira hipnotizera koji bi da stiče slavu. Kada ga je uzela u usta i obmotala pepermintskim jezikom i ispoliranim kutnjacima, bilo mi je savršeno jasno otkud joj ona via lasciva na oba dlana. Pušenje je samo po sebi delikatan i graničan doživljaj za svakog iole seksualno urednog muškarca. Ponekad nije lako odmeriti ili uporediti stepen veštine različitih dudlašica-sisačica-pušačica, stoga što se nagon za poređenjem javlja isključivo u trenutku kada ti je kurac u nečijim ustima – a tada i nisi baš najpribraniji za uočavanje svih bitnih detalja i finesa. Možda je njeno oralno umeće učinilo da je proglasim svojom konkubinom, ne nalazeći u tome ni najmanju mrvicu ironije? Verovatno. Jer, i posle svega, opet sam osetio blaženstvo posisane majke – evo, usuđujem se da tako opišem tu vrtoglavu slast iako znam da ćeš podrugljivo frknuti zbog ovakvog poređenja a potom čestitati samoj sebi što si se rešila jednog nezajajživog edipalca-kapitalca. Hej, pa zar to nije jedini način da te nateram da поделиš makar nagoveštaj uživanja sa mnom?

Brzo sam svršio ali sam dugo svršavao. Gde ćeš većeg dokaza za vrhunsko pušačko umeće? S tim što ni njoj ni meni nije bilo potrebno da bilo šta dokazujemo.

Sačekao sam da ga iscedi do korena a onda je poslužio novom turom pića. Za okrepu i grgoljenje grla. Da se reči bolje razumeju. To je važno dok se opuštaš od praznjenja.

Neko vreme smo ležali mirno poput ikona; ruke klonule kao ždralovi, bele, na granici prozračnog bledila; ravnomerno, plitko disanje prizivalo je nesanicu i nove dodire. Koža joj je mirisala na vanilu, to me je pokrenulo; osećao sam je pod prstima kao ušćećerani talk.

Položio sam glavu na njen stomak, uvukao jezik u prostrani pupak i osluškivao njenu pičku. Nikada je nisam polizao premda je uvek blistala od sokova koji su vlažili uredno potkresane dlake. Možda baš zbog toga. Sada me spopala čežnja da to ispravim. Da podelim tu čežnju s njom; uvek je uživala da ga čapi i usisa i zadrži unutra duže nego što je on mogao da izdrži.

"Treba da se dobro pripremiš za pričest", gnječio sam joj guzove, širio ih i šamarao nanovo oživelim kurcem koji se krutio, samouveren i alav kao i svako živo biće.

"Ma, daj", promeškoltala se iz krhkog polusna. "Otac Branko izgleda kao da je tek sišao s krsta."

"Baš sam ga takvim zamišljao. Uveren sam da će se ispostaviti da se radi o izglednelom jebaču. Taj će probati da istera sve tvoje demone iz tebe."

Pogledala me iskošenim pogledom; primetio sam da joj je lice posivelo, a po onome što je kazala, shvatio sam da nije razumela moju šalu, niti je uopšte smatrala bilo kakvom šalom.

Kazala je, spuštajući oči ka mom duksu koji je ležao pored njenih nogu: "Ne želim da ih istera. To nisu demoni. To je samo moj brat."

Na brzinu sam nalio žestinu i gotovo krišom otpio poveći gutljaj, a onda sam i sam zurio u taj iskrzani zeleni duks, ishaban od pranja na neadekvatnoj temperaturi, sušenja na malim visinama i peglanja u pogrbljenom položaju; duks je zapravo stalno bio splje-

skan osim kada se gužvao na meni. Još jedna od postojanih stvari koja je služila mom usamljenom postojanju.

Ležala je pored mene sa očajničkom željom da otupi i otvrdne za sve što je može snaći, a nema toga što nije nevažno kada se jednom zatekneš u ovakvoj vakumiranoj tišini. Možda sam se raspomamio u strahu da ne ostanem bez daha? Alibi? Šta će meni alibi? Zaboravljaš da je prošlo vreme tvojih istraga i propitivanja. I bez tog olakšavajućeg saznanja bio sam "sav u kurcu" – zar me nisi tako opisivala zabavljajući ljude s kojima smo igrali kratki bridž u večeru i vino?

Ustremio sam se na njene gaćice, primio sam se na njih bez ostatka.

"Mogu da se požalim ocu Branku", rekla je odižući dupe da ih lakše skinem.

"Ako, ako", mumlao sam, pripravan za finalni skok. "Reci mu kako sam te naveo na blud i kako si se nasadila na moj grešni ud iz najčistijih pobuda, kako bi me oslobodila iskušenja." Gledao sam u njenu rastvorenu pičku s najdubljim ubedenjem da pričest i nije ništa drugo do hotlajn bez telefona.

Ali ona je imala na umu nešto mnogo ozbiljnije i ispovednije. "Majka mi je pre neki dan rekla da je strašno što imam trideset i osam godina a još se nisam udala."

"Pusti to", prstom sam proveravao njenu spremnost, "bitno je da živiš aktivno kao žena, zar ne?" Prst je kliznuo unutra, pritiskajući dugme za viši nivo akcije, života i ženstvenosti.

"To me je pogodilo, znaš?" Nastavila je ne obazirući se na svrdlanje mog prsta. "Prvo sam mislila da hoće da iskali svoj bes što sam, eto, ja živa a moj brat nije, iako je u svemu bio uzorno dete, mnogo bolji od mene. Međutim, kada sam se posle toga požalila tetki, njenoj rođenoj sestri sa kojom je ostala bliska, stvari su dobile drugačiji smisao."

"Je li?" zapitao sam se da li će osetiti da sam ubacio u nju još jedan prst.

"Aha. Tetka mi je rekla da je mojoj majci sada neophodno unuča."

"Je li", ponovio sam zagrcnuto. Nije zvučalo kao pitanje; zvučalo je kao iskašljavanje zgrušanog šljajma.

"Mora da ima zamenu za sina, i to sada svi očekuju od mene", rekla je s preterano ozbiljnim izrazom lica.

"Šta očekuju?" promrmljao sam obazrivo, dok sam se ušunjavao među njene butine.

"Da rodim dete", rekla je ponešto metalnim tonom. "Da vratim smisao majčinom životu."

Smislovi su se opasno ukrstili, i više nisam bio siguran kuda da guram i gde da skrenem. Ipak, radanje nije zanimacija poput jebanja ili kajanja. Radanje je posao koji se nikada ne završava – tu smo se ti i ja odavno složili, kao što se rogovi i rep slažu na đavoljem telu. Odjednom je telo polegnuto ispod mene počelo da poprima nešto od te odurne, detinjaste slike. Bio sam blokiran i nisam mogao da sprečim da se slika izoštrava.

"Možda bi to nešto promenilo i u mom životu", skrenula je pogled uvis kao da razgovara s plafonom.

Nisam stigao ni da beknem a promene su me već strefile: desnu ruku mi je protresao pravi plivački grč, te sam mahinalno izvukao oba prsta pre nego se ukoče unutra, kao što sam čuo da se događa sa zagorelim mornarskim patkama. Tog božjeg trenu, u odnosu na mitske mornare, sebe bih – bez preterivanja! – najradije opisao kao pregorelog.

A onda me je stegla za guzove, ali se naše karlice nisu uskladile; poljubio sam je preko pola lica da bih se što lakše prebacio na bok. Taktike su se smenjivale brže od misli.

"Čekaj", nežno sam sklopio njene ruke preko nadimajućih sisa i nonšalantno se odšetao do pisaćeg stola. Našao sam kutiju s kondomima ispod disketa i baterijske lampe. Tada sam shvatio da ih nisi slučajno zaboravila. Dokazni materijal za kukavičluk i izdaju, zar ne?

Gledala me je radoznalo i podsmešljivo u isti mah. Što je bilo logično budući da nikada pre nismo koristili gumenu zaštitu. Znaš i sama da sam bio dobar u vađenju, često i bolji negoli u turanju. Tvoja zajedljivost je opet promašila metu: zapamti, mnogo je lakše skontati kada ga staviti nego kada ga treba vaditi. Ali, svejedno, moje vađenje se ovog puta dešavalo bez ikakvog plana i reda. Klečao sam na ivici uleglog troseda i pokušavao da stavim nauljenu, urolanu gumicu na kurac. To nije baš išlo samo od sebe, od vrha na dole, kako se moglo shvatiti iz prijaznog uputstva s gotovo stripovskim crtežom. A i ovaj moj se uzjogunio, počeo da mlitavi, a tada nikakvo šamaranje i timarenje ne pomaže; bogami ume da bude bandoglav – kako i ne bi, kad je s tobom onoliko vremena seme delio.

"Jesi ti to koristio nekad?" upitala je s tugaljivom brigom.

Briga ubija, čak i kad je lažna. Odustao sam i skljkao se pored nje, pazeći da je ne dodirnem.

"Eto, vidiš", rekao sam, "zašto su diazepami korisni."

Zakleo bih se da je zaustila da kaže nešto o efektima dizanja i efektima spuštanja, možda da pita šta učiniti kada dođe do kontraindikacija i nuspojava. Ništa nije rekla, samo je ponovo skrenula pogled uvis; mora da je otkrila pukotine na plafonu, treptala je kao da prati linije pucanja od jednog ukrštanja do drugog, i tako sve do ivice gde počinju i završavaju zidovi.

Ali da me je pitala o kontrolisanju treme, kontrolisanju samopouzdanja potrebnog da se pravilno navuče kondom – ispričao bih joj kako je Leonard Koen na svom prvom nastupu u njujorškom Taun Holu drhtao kao list, i da su mu se ruke tresle dok je svirao gitaru, i da je otpevao polovinu prvog stiha iz "Suzan" a zatim stao, spustio ruke i rekao: 'Ne mogu dalje', a onda je odšetao sa pozornice. Bio je to istinit događaj, video sam kako ga je Džudi Kolins ispričala u BBC-dokumentarcu posvećenom nekoj od godišnjica života i rada Leonarda Koena. To nije ništa neobično: mikrofoni čoveka čini tišim, smanjuje mu glas i tera ga da pokuša da proguta sopstveni jezik. Tako nekako deluju i kondomi.

Utonuli smo u ćutanje, što je Dajon Vorvik odavno učinila. Kraljica soula se osećala ne manje zaboravljenom od nas, a već je bilo suviše kasno za bilo koju muziku. Čekali smo na šumove koji najavljuju sumnjičavu zoru i mutni, sablasni odsjaj sunca koje se proteže na razgaćenom nebu pitajući se, opet i opet, ima li ikada kraja ovom buđenju.

Nismo ih dočekali. Rastali smo se pre te neugledne ceremonije, pred vratima zgrade, zaslepljeni svetlima automobila u kojem je sedeo nezainteresovani vozač s uključenim taksimetrom. Odbila je moj novac, poljubila me u obraz i ušla na zadnja vrata. Poželeo sam joj prijatnu pričest. Od toga može ispasti nezaboravna zabava. Naročito ako se ne moli za spas moje duše.

Postojao sam još neko vreme nakon što su se svetla automobila izgubila u već razbuđenoj tami koja je sve više bledele. Udahnuo sam ono što su spavači oko mene izdicali.

Protegao sam se s rukama nabijenim u džepove pantalona. Oblaci su visili neodlučni i nekako izduvani – prigradskim ranoraniocima mora da su ličili na ispumpane traktorske gume prefarbane u prašnjavo sivo. Meni su izgledali kao da će zaplakati svakog momenta. Znam da ti je i te kako poznata ta slika, ali nisam želeo da te povredim. Ovo se tiče oblaka i mene. Ništa lično. Sve drugo je samo još jedna zajednička navika koju nismo umeli da podelimo. I pored onolikih suza i plačnih kletvi. Ali, u redu je, zaista. Navike koje ne upražnjavaš posle izvesnog vremena prestaju da budu navike, zar ne?